

Trencar el silenci per desfer tabús

Anna Brasó

Jo tenia aquella edat en què se suposa que aquestes coses no passen. Qui va abusar de mi tenia un cos dels que se suposa que no abusen. Va ser a un lloc on en principi tampoc no passen aquestes coses, perquè per mi era una casa amiga, on transpiraven els ideals. Si escric no és per a recriminar res a ningú. No he pogut fer un procés de reconeixement del dolor ni un procés de reconciliació al que des del primer moment vaig estar oberta. Persisteixo en el desig de voler que l'agressora tingui el coratge de ser feliç -perquè la veig també com a víctima de la necropolítica-, encara que em costi a vegades, sobretot després dels efectes de l'estrès posttraumàtic. El que més difícil se'm fa és **haver vist com la vida em relliscava de les mans sense poder-la sostenir**, com un peix pescat que encara cueja. Per mi és important utilitzar aquest espai per a trencar el silenci respecte a una sèrie de coses i és sols per això que escric.

La primera és que existeix la violència entre dones, cal parlar-ne i no silenciar-la. Necessitem que es digui que passa, perquè sols identificant el problema es pot transformar. No tenir-ho a l'imaginari pot dur a no saber-se explicar i pot ser la sentència a un post trauma. Un abús és un abús. Una altra qüestió a tenir present, per tal de poder-se explicar sense embuts, és que el cos pot sentir plaer, i això no fa menys greu el fet ni menys injustificable. Es tracta d'un plaer imposat, no desitjat, forçat, fastigosament ultratjant, i d'aquí la dissociació tan habitual que patim, **el sentiment de culpa per haver sentit plaer, la dificultat d'explicar-se.**

És important que es pugui parlar de la necessitat de credibilitat que té la víctima. Deixeu per més

endavant el tema de la responsabilitat preventiva, ja és prou dur saber que un mateix no s'ha pogut defensar. **Tingueu clar que el darrer que necessita és que el seu entorn li pregunti si n'està segura del que ha patit.** Quan un abús succeeix, la persona ho sap, encara que en algun moment, a causa dels tabús, pugui faltar una paraula per a dir-s'ho, per a poder-s'ho explicar i poder fer front a l'experiència. Tot plegat pot acabar derivant a un estrès posttraumàtic i deixar seqüeles al cap dels anys.

Quan una persona es troba en estat de xoc, el més normal és que es quedi paralyzada i que no pugui dir res. El silenci tampoc és un sí, i aquest sí, convé que sigui part d'un joc de seducció i tampoc no ens atorga el dret a deixar d'escoltar la persona amb qui estem. No és una fita on arribar i llavors poder fer tot el que a un li vingui de gust sense tenir en compte l'altra persona.

Mai no sabrem els efectes d'un abús si no el volem mirar. Un dia em vaig trobar ocupant la plaça d'un professor al qual l'institut havia denunciat per abús a una alumna. El tema però es va declarar tabú entre la resta d'alumnes, no se'n parlava. A un examen de llengua em vaig trobar aquesta resposta: "Ejemplo de frase atributiva: tus buenos atributos". Em guardaré per mi la impotència de no haver pogut treballar el tema com es mereixia, perquè si un professor arriba a fer servir la lliçó per assenyalar la voluptuositat dels pits d'alguna alumna, quantes més han viscut amb recel la relació adult de referència- alumna?

Quan un viu una violència silenciosa, o almenys en el meu cas, el desig més gran que té és que l'aprenentatge pugui servir d'alguna cosa. Així que abans de cloure voldria agrair a CRÍTIC aquest espai. També **volia enviar una salutació cordial als qui en el seu moment no sabien què em passava** i un agraïment a qui va sostenir sense saber-ho la meva vida i una abraçada a la família i als amics.

Anna Brasó va estudiar filologia catalana i fa classes a secundària.